

Черних Андрій Федорович

КОНСТИТУЦІЙНЕ ЗВЕРНЕННЯ

про офіційне тлумачення положень п.1 і 2 ч. 2 статті 7
Закону України від 22.10.1993 № 3551-ХІІ «Про статус ветеранів війни,
гарантії їх соціального захисту»

Прошу Конституційний Суд України надати офіційне тлумачення положень
Законів України, а саме:

пунктів 1 і 2 частини 2 статті 7 Закону України від 22.10.1993 № 3551-ХІІ
«Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» у системному зв'язку зі
статтею 4 цього Закону в частині роз'яснення понять «виконання службових
обов'язків» та «виконання інших обов'язків військової служби»:

"Стаття 7. Особи, які належать до інвалідів війни

...

До інвалідів війни належать також інваліди з числа:

1) військовослужбовців, осіб вільнонайманого складу, які стали інвалідами
внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час
захисту Батьківщини, виконання інших обов'язків військової служби, пов'язаних
з перебуванням на фронті в інші періоди, з ліквідацією наслідків Чорнобильської
катастрофи, ядерних аварій, ядерних випробувань, з участю у військових
навчаннях із застосуванням ядерної зброї, іншим ураженням ядерними матеріалами;

2) осіб начальницького і рядового складу органів Міністерства внутрішніх
справ і органів Комітету державної безпеки колишнього Союзу РСР, Міністерства
внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки
України та інших військових формувань, які стали інвалідами внаслідок
поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання
службових обов'язків, ліквідації наслідків Чорнобильської катастрофи, ядерних
аварій, ядерних випробувань, участі у військових навчаннях із застосуванням
ядерної зброї, інших уражень ядерними матеріалами; (Пункт 2 частини другої
статті 7 із змінами, внесеними згідно із Законом N 3200-IV (3200-15) від 15.12.2005)
..."

Предмет необхідного тлумачення:

1) чи є участь у бойових діях або перебування на фронті чи у складі діючої
армії необхідною умовою для визнання особи, що проходила службу у
Збройних силах України чи будь-якому військовому формуванні та стала

інвалідом внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання обов'язків військової служби або службових обов'язків, інвалідом війни на підставі п. 1 або 2 ч. 2 ст. 7 Закону України від 22.10.1993 № 3551-ХІІ "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту"?

Обґрунтування необхідності в офіційному тлумаченні:

Офіційне тлумачення положень п. 1-2 ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» є необхідним у зв'язку з наявністю неоднозначного застосування судами України та іншими органами державної влади вказаних положень законів по відношенню до військовослужбовців (у т.ч. інших військових формувань), які отримали інвалідність у мирний час в Україні. Причому такі розбіжності виникли через десятиліття усталеної правозастосовної практики.

Різне розуміння судами п. 1-2 ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» проявляється у тому, що згідно з позицією одних судів інвалідом війни може бути визнана лише особа, яка стала інвалідом внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання обов'язків військової служби (службових обов'язків) у складі діючої армії, перебуваючи на фронті чи беручи участь у бойових діях на території інших держав, а згідно з позицією інших для визнання особи інвалідом війни достатньо, що особа стала інвалідом внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання будь-яких обов'язків військової служби відповідно до ч. 3 ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу», у тому числі у мирний час на території України.

В першому випадку суди вважають, що для встановлення статусу інваліда війни на підставі ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», недостатньо мати інвалідність пов'язану з виконанням обов'язків військової служби (службових обов'язків) в мирний час. Потрібно ще й обов'язково підтвердити участь у бойових діях або перебування на фронті. Саме так сталося зі мною.

Я з 23.12.1992 по 26.10.1993 виконував обов'язки військової служби у рядовому складі *військового формування Національна гвардія України*, на посаді гранатометника, стрільця. Крім військових обов'язків, виконував й службові обов'язки кухаря військового харчування (військовий квиток УН №1128196 від 21.12.1992 р.). У червні 1993 р. під час виконання інших обов'язків військової служби (окрім захисту Вітчизни на полі бою), виконуючи службові обов'язки з приготування їжі, я отримав травму, яка стала причиною теперішньої інвалідності (термічний опік ступень I гомілок з тяжкими наслідками: чотири місяці лікування у Головному військовому клінічному госпіталі в м. Києві з подальшою комісацією 21.10.93 і встановленням інвалідності 2-ї групи з 11.11.1993. Через 9 років (21.05.2002) на підставі Протоколу № 368 від 24.04.2002 Центральної військово-лікарської комісії Міністерства оборони України м. Київ та довідки № 056477 від 15.05.2002 Медико-соціальної експертної комісії відповідно до формулювання «Травма та її наслідки, пов'язані з виконанням обов'язків військової служби» мені було встановлено статус «інвалід війни» 1-ї групи безстроково, на підтвердження чого видано безтермінове посвідчення інваліда війни Б № 312418 (додатки 1-4).

До кінця 2011 року (тобто протягом майже 10 років) ніяких зауважень та інших дій з боку Управління праці та соціального захисту населення Слов'янської міської

ради (далі – УПСЗН) не було. Але 27.12. 2011 р. УПСЗН вилучило мої документи для перевірки підстав встановлення статусу інваліда війни, після чого було складено Акт про вилучення посвідчення інваліда війни № 02-52/12. А 28.03.2012 УПСЗН прийняло рішення про скасування мені статусу «інвалід війни», оформивши його протоколом № 02-20/01.

Ці дії я оскаржив до міськрайонного суду області, просив визнати дії по скасуванню статусу «інвалід війни» неправомірними та зобов'язати відповідача поновити мені вказаний статус. У задоволенні позовних вимог було відмовлено постановою від 27.04.2012 у справі № (додаток 6), яку підтверджено ухвалою апеляційного адміністративного суду від 30.05.2012 у справі № (додаток 7), ухвалою Вищого адміністративного суду України від 30.05.2013 у справі № (додаток 8) та постановою Верховного суду України від 06.11.2013 (додаток 9). Вичерпавши засоби національного захисту, я звернувся до Європейського суду з прав людини, однак подану заяву визнано неприйнятною, у її розгляді відмовлено (повідомлення ЄСПЛ від 23.01.2014 у додатку 10).

В ухвалі Вищого адміністративного суду України від 30 травня 2013 р., справа № (додаток 8) зазначено: "... позивач, знаходячись у військовій частині та виконуючи обов'язки кухаря, отримав опіки. У зв'язку з вказаною травмою ... позивач визнаний непридатним до військової служби у мирний час, встановлено статус інваліда війни I-ї групи Враховуючи приписи чинного законодавства, а також те, що травму (каліцтво) позивач отримав під час виконання військових обов'язків у військовій частині на робочому місці, яка не знаходилась в стані діючої армії, та виконання обов'язків не було пов'язано з перебуванням на фронті, колегія суддів вважає, що суди першої та апеляційної інстанцій правомірно відмовили ОСОБА_2 в задоволенні вимог надати статус інваліда війни..."

Верховний Суд України у своїй постанові від 06.11.2013 (додаток 9) зазначив таке: «... Частиною п'ятою статті 2 Закону України від 25 березня 1992 року № 2232-ХІІ «Про військовий обов'язок і військову службу» передбачено, що строкову військову службу громадяни України проходять відповідно до законів України у Збройних Силах України та інших військових формуваннях з метою здобуття військово-облікової спеціальності, набуття практичних навичок і умінь для збройного захисту Вітчизни. Отже, за правилами цієї норми проходження строкової служби з метою здобуття військово-облікової спеціальності, набуття практичних навичок і умінь, не є тотожним участі в бойових діях та захисту Батьківщини в розумінні статті 7 Закону 3551-ХІІ.... Віднесення особи до інваліда війни відповідно до статті 7 Закону № 3551-ХІІ безпосередньо пов'язано з визначенням самого поняття «ветеран війни», яке міститься у статті 4 цього Закону. Так, відповідно до частини першої статті 4 Закону № 3551-ХІІ ветеранами війни є особи, які брали участь у захисті Батьківщини чи в бойових діях на території інших держав. Аналіз наведених законодавчих положень дає підстави для висновку про те, що інвалідність позивача не пов'язана з виконанням обов'язків військової служби в контексті статті 7 Закону № 3551-ХІІ (під час воєнних дій), а одержана внаслідок проходження військової служби, тому ОСОБА_1 не може вважатися інвалідом війни.»

Таким чином, розглядаючи мій позов, суди усіх інстанцій дійшли висновку, що відповідно до ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» військовослужбовець може бути визнаний інвалідом війни лише за умови, що його інвалідність стала наслідком поранення, контузії, каліцтва, захворювання, одержаних під час воєнних дій.

Однак судова практика знає й протилежний підхід, за якого суди визнають право на статус інваліда війни на підставі ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», стверджуючи, що законодавство не пов'язує право на цей статус з перебуванням на фронті чи участю у бойових діях:

1) Постанова районного суду м. від 25 травня 2012 р., залишена в силі ухвалою апеляційного адміністративного суду від 27 липня 2012 р. у справі № (ухвалою Вищого адміністративного суду України від 05 вересня 2012 р. у справі № відмовлено у відкритті касаційного провадження, оскільки зміст оскаржуваних рішень відповідає практиці Вищого адміністративного суду України) (додатки 11-12, 30): "19 вересня 2005 року позивач, рухаючись на службовому автомобілі до управління Східного територіального командування Внутрішніх Військ МВС України на службову нараду, отримав закриту черепно-мозкову травму, струс головного мозку, забійну рану м'яких тканин голови, забійну рану лівого вуха.... Встановлена третя група інвалідності, причиною зазначена травма, пов'язана з виконанням обов'язків військової служби (Примітка: таке ж саме формулювання присутнє і у моїй довідці Медико-соціальної експертної комісії)... Відповідно до пункту 2 статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» ... для встановлення статусу інваліда війни особа повинна подати документи, які підтверджують, що особа була залучена до числа осіб начальницького і рядового складу органів Міністерства внутрішніх справ і органів Комітету державної безпеки колишнього Союзу РСР, Міністерства внутрішніх справ України, Служби безпеки України, Служби зовнішньої розвідки України та інших військових формувань, а також документи на підтвердження того, що особа є інвалідом внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання службових обов'язків. Жодних інших обмежень Законом не передбачено...". Обставини цієї справи практично ідентичні моїм: особа, проходила службу у військовій частині внутрішніх військ (не у Збройних силах України, а у військовому формуванні); інвалідність одержала не в результаті захисту Батьківщини зі зброєю в руках (а в ДТП); управління соціального захисту населення скасувало особі статус інваліда війни «...з посиланням на те, що травма пов'язана з виконанням обов'язків військової служби, однак не пов'язана з перебуванням на фронті в інші періоди». У підсумку ж Вищий адміністративний суд України виніс остаточне рішення у справі, дійшовши протилежного висновку, аніж у моїй справі, стверджуючи, що «жодних інших обмежень Законом не передбачено»;

2) Ухвала Вищого адміністративного суду України від 20.02.2013 у справі № (якою залишено у силі постанову окружного адміністративного суду від 26 травня 2011 року та ухвалу апеляційного адміністративного суду від 12 серпня 2011 року у справі №) (додатки 13-14, 31): «...Позивач проходив військову службу ... у військовій частині А-0628» (цитата з рішення суду I інстанції – див. додаток 14). "Перебуваючи на нічних стрільбах при виконанні вправ контрольних стрільб штатним арпострілом ... позивач отримав удар казенником пушки в ліве плече і, як наслідок, отримав травму лівого плечового суглобу. Після отримання травми позивачу... встановлена третя група інвалідності, причиною є зазначена травма, пов'язана з виконанням обов'язків військової служби (Примітка: таке ж саме формулювання і у моїй довідці Медико-соціальної експертної комісії) ...Колегія суддів зазначає, що положення статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту»

основним критерієм та умовою відношення особи до інвалідів війни визначає наявність інвалідності, одержаної під час виконання службових обов'язків..." (цитата з рішення суду касаційної інстанції – див. додаток 13). У даному випадку обставини справи також практично ідентичні моїм: особа проходила військову службу, однак участі у воєнних діях не брала; стала інвалідом не через захист Батьківщини на фронті, а внаслідок випадку на стрільбищах. Однак, на відміну від моєї справи, Вищий адміністративний суд України визнав право особи на статус інваліда війни;

3) Ухвала Вищого адміністративного суду України від 13 лютого 2014 р у справі № (додаток 15): "...ОСОБА_4 проходив службу в органах внутрішніх справ України в період з 08.05.1980р. по 02.03.2005р., в тому числі з 08.05.1980р. по 02.11.2002р. - в міжрайонному відділі державної охорони при Артемівському МВ.... Як встановлено судами та вже вказувалось в цій ухвалі, позивач отримав травму в результаті дорожньо-транспортної пригоди, яка мала місце 10.09.1990р. в м.

області, коли він слідував на охоронювану квартиру для заміни апаратури «Циклон», тобто при виконанні ним службових обов'язків. Таким чином, суди попередніх інстанцій прийшли до правильного висновку, що, виходячи з положень Закону №3551-ХІІ, не обов'язково, щоб інвалідність наступила внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час захисту Батьківщини чи бойових дій або ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи, ядерних аварій, ядерних випробувань, участі у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї, інших уражень ядерними матеріалами. В контексті зазначеного Закону, до інвалідів війни прирівнюються й особи начальницького і рядового складу органів Міністерства внутрішніх справ, які стали інвалідами, в тому числі, внаслідок виконання службових обов'язків..."

Аналогічно участь у воєнних діях не розглядалася як необхідна умова для присвоєння статусу інваліда війни відповідно до ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» і в інших справах: ухвала Вищого адміністративного суду України від 07.09.2012 у справі № (під час проходження служби в органах МВС України при виконанні службових обов'язків стався нещасний випадок, що призвів до інвалідності; відповідне управління соціального захисту населення поновило порушені права позивача та видало посвідчення інваліда війни ще до завершення апеляційного розгляду справи) (див. додаток 16); ухвала Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 19.02.2013 у справі № (додаток 17) (ухвалою Вищого адміністративного суду України від 14.05.2013 у справі відмовлено у відкритті касаційного провадження) – особа стала інвалідом внаслідок каліцтва, отриманого під час виконання ним службових обов'язків в органах Міністерства внутрішніх справ України, та відстояла своє право на статус інваліда війни.

Варто згадати те, що судова колегія Вищого адміністративного суду України практично у тому ж складі, що відмовив у задоволенні моїх вимог (

), ухвалою від 23.10.2007 у справі № визнала право на пенсію інваліда війни за особою, яка в листопаді 1986 р. була призвана до армії, де отримала травму внаслідок побиття іншими військовослужбовцями. Висновок ЦВЛК Міноборони «Травма та її наслідки пов'язані з виконанням обов'язків військової служби» (таке саме формулювання, як і в моїй довідці МСЕК) (див. додаток 18).

Такої ж позиції дотримуються і інші органи державної влади, наприклад, Комітет у справах пенсіонерів, ветеранів та інвалідів Верховної Ради України (листи

від 11.09.2012 № 04-26/13-923 та від 25.12.2013 № 04-28/17-419 у додатках 19-20), Міністерство юстиції України (лист від 31.10.2013 № КО-16500/11 додатку 21), Міністерство оборони України (лист від 05.06.2012 № 223/1/1234 додатку 22), Центральна військово-лікарська комісія Міноборони (лист від 29.02.2012 № 459 додатку 23), Міністерство соціальної політики України (листи від 12.05.2008 № 306/0/15-08/014, від 01.03.2010 № 164/0/15-10/014 та від 20.06.2012 № 04-26/13-770 в додатках 24-26), Донецький обласний військовий комісаріат Міноборони (лист від 06.04.2012 № 40099 у додатку 27), Департамент соціального захисту м. Одеса (лист від 21.01.2013 № 2-165-16 у додатку 28), що побічно також вказує на неоднакове розуміння положень ст. 4 та 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» різними суб'єктами.

Зрештою Економічний Суд СНД у рішенні № 01-1/4-07 від 17.03.2008 р. щодо тлумачення положень Угоди про взаємне визнання пільг і гарантій для учасників та інвалідів Великої Вітчизняної війни, учасників бойових дій на території інших держав, родин загиблих військовослужбовців від 15 квітня 1994 року (ратифікована Україною 26.04.1996) також зазначав, що *під іншими обов'язками військової служби слід розуміти обов'язки військовослужбовців, передбачені законодавством колишнього СРСР, не пов'язані із захистом СРСР; військовослужбовці, що стали інвалідами внаслідок поранення, контузії чи каліцтва, отриманих при виконанні інших обов'язків військової служби, не пов'язаних із захистом СРСР, відносяться до категорії громадян, прирівняних за пільгами на проїзд у міжміському транспорті до інвалідів Великої Вітчизняної Війни (лист та витяг з рішення у додатку 29).*

Такий підхід відображений і в інших законах України, а саме:

- у пункті "а" статті 20 «Причини інвалідності» Закону України від 09.04.1992 № 2262-ХІІ «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб», відповідно до якої залежно від причини інвалідності інваліди з числа військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим Законом поділяються на такі категорії:

а) інваліди війни - при настанні *інвалідності внаслідок поранення, контузії, каліцтва, захворювання, одержаних під час захисту Батьківщини, виконання обов'язків військової служби (службових обов'язків) ЧИ ПОВ'ЯЗАНИХ з перебуванням на фронті, у партизанських загонах і з'єднаннях, підпільних організаціях і групах та інших формуваннях, визнаних такими законодавством України, в районі воєнних дій, на прифронтових дільницях залізниць, на спорудженні оборонних рубежів, військово-морських баз та аеродромів у період громадянської та Великої Вітчизняної воєни або з участю у бойових діях у мирний час, а також інші особи, зазначені у статті 7 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту; { Пункт "а" статті 20 в редакції Закону N 103/96-ВР від 25.03.96 }*

б) інші інваліди з числа військовослужбовців, осіб, які мають право на пенсію за цим Законом - при настанні інвалідності внаслідок каліцтва, одержаного в результаті нещасного випадку, не пов'язаного з виконанням обов'язків військової служби (військових обов'язків), або внаслідок захворювання, пов'язаного з проходженням служби;

- у частині 2 статті 11 Закону України «Про порядок направлення підрозділів Збройних Сил України до інших держав», відповідно до якої: «Особи військового і цивільного персоналу підрозділів Збройних Сил України, які були направлені до інших держав і стали інвалідами під час виконання обов'язків військової служби (службових обов'язків), користуються пільгами, передбаченими Законом України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" для інвалідів війни».

Закон України «Про військовий обов'язок і військову службу» у ч. 1 ст. 2 визначає військову службу як державну службу особливого характеру, яка полягає у професійній діяльності придатних до неї за станом здоров'я і віком громадян України, *пов'язаній із захистом Вітчизни.*

Як зазначив Конституційний Суд України у рішенні від 01.12.2004 № 20-рп/2004 у справі № 1-27/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій), згідно зі ст. 2 Закону України "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" права та пільги для ветеранів війни і членів їх сімей, встановлені раніше законодавством України і законодавством колишнього Союзу РСР, не можуть бути скасовані без їх рівноцінної заміни (частина друга); нормативні акти органів державної влади та органів місцевого самоврядування, які обмежують права і пільги ветеранів війни, передбачені цим Законом, є недійсними (частина третя). У цьому ж рішенні Конституційний Суд України торкнувся кола осіб, на яких поширюється дія зазначеного Закону, однак не визначав його, оскільки це питання не було предметом конституційного звернення. Конституційний Суд України зазначив: «Розділ II цього Закону визначає поняття і зміст статусу ветеранів війни (учасники бойових дій, інваліди війни, учасники війни) та осіб, на яких поширюється дія його положень. Це колишні військовослужбовці та особи вільнонайманого складу військових формувань, працівники правоохоронних органів, які безпосередньо брали участь у виконанні бойових завдань по захисту Батьківщини у складі військових підрозділів, з'єднань, об'єднань усіх видів і родів військ діючої армії (флоту), у партизанських загонах і підпіллі та інших формуваннях як у воєнний, так і в мирний час, виконували інші обов'язки військової служби та тилового забезпечення, пов'язані з необхідністю захисту Батьківщини, у тому числі з ліквідацією наслідків Чорнобильської катастрофи, ядерних аварій, ядерних випробувань, з участю у військових навчаннях із застосуванням ядерної зброї, іншим ураженням ядерними матеріалами....».

Отже, на даний час в рішеннях судів існує двояка позиція з питання, чи визнається особа, що проходила службу у Збройних Силах України або інших військових формуваннях (внутрішніх військах, Національній гвардії України тощо) інвалідом війни на підставі пункту 1 або 2 частини 2 статті 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту», якщо вона отримала інвалідність внаслідок поранення, травми, контузії чи каліцтва під час виконання обов'язків військової служби (службових обов'язків) відповідно до ч.3 ст. 24 Закону України «Про військовий обов'язок і військову службу» (що встановлено довідкою медико-соціальної експертної комісії) в мирний час в Україні. В одних випадках суди вимагають підтвердити участь у воєнних діях (тобто захист Батьківщини зі зброєю в руках), а в інших – достатньо того, що особа була на службі і внаслідок виконання своїх обов'язків стала інвалідом. Водночас є наявною практика, за якої працівники органів внутрішніх справ, що стали інвалідами у мирний час внаслідок травми,

каліцтва тощо, одержаних при виконанні службових обов'язків, в тому числі внаслідок ДТП, і не мали жодного відношення до війни, воєнних дій і взагалі до служби в армії, захищають у судовому порядку право на статус *інваліда війни* відповідно до п. 2 ч. 2 ст. 7 Закону України «Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту» (див. додатки 15-17). За таких умов є незрозумілим, чому я, як особа, що була призвана до армії для виконання конституційного обов'язку щодо захисту Батьківщини та внаслідок виконання обов'язків військової служби стала інвалідом I групи, не можу відстояти право на статус інваліда війни. Конституційний Суд України у вже згаданому вище рішенні від 01.12.2004 № 20-рп/2004 у справі № 1-27/2004 (справа про зупинення дії або обмеження пільг, компенсацій і гарантій) зазначив, «...що комплекс організаційно-правових та економічних заходів, спрямованих на забезпечення соціального захисту військовослужбовців, працівників правоохоронних органів та членів їх сімей, зумовлений ... особливістю професійних обов'язків, пов'язаних з ризиком для життя та здоров'я, певним обмеженням конституційних прав і свобод...». У цьому контексті та з огляду на положення ст. 24 Конституції України постає питання: *якщо*, як це стверджує Верховний Суд України у постанові від 06.11.2013, визнання особи інвалідом війни відповідно до статті 7 Закону № 3551-ХІІ пов'язано з визначенням поняття «ветеран війни», яке міститься у статті 4 цього Закону та означає осіб, які брали участь у захисті Батьківщини чи в бойових діях на території інших держав, то чому інваліди з числа військовослужбовців для набуття статусу інваліда війни повинні підтверджувати участь у воєнних діях, а інваліди з числа працівників органів внутрішніх справ та ліквідаторів аварії на ЧАЕС – ні?

На підставі викладеного, з метою захисту передбаченого ст. 46 Конституції України права на соціальний захист, що включає право на забезпечення особи у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, та ст. 24 Конституції України принципу рівності усіх громадян перед законом, керуючись ст. 150 Конституції України, ст.ст. 13, 42-43 Закону України «Про Конституційний Суд України», прошу:

1. Дати офіційне тлумачення пунктів 1 і 2 частини 2 статті 7 Закону України від 22.10.1993 № 3551-ХІІ "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту" у системному зв'язку зі статтею 4 цього Закону в частині роз'яснення поняття «виконання службових обов'язків» та «виконання інших обов'язків військової служби» в аспекті, зокрема, такого питання:
 - чи є участь у бойових діях або перебування на фронті чи у складі діючої армії необхідною умовою для визнання особи, що проходила службу у Збройних силах України чи будь-якому військовому формуванні та стала інвалідом внаслідок поранення, контузії, каліцтва або захворювання, одержаних під час виконання обов'язків військової служби або службових обов'язком, інвалідом війни на підставі п. 1 або 2 ч. 2 ст. 7 Закону України від 22.10.1993 № 3551-ХІІ "Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту"?

Додатки:

16.12.2011

Черних А.Ф.